

Samen kerken....

Verkondiging Boodschap

Deze week begint de schoolvakantie voor de kinderen. Zes weken lang sluiten de scholen hun deuren. Er is een duidelijk begin en einde aan zo'n schoolseizoen. Er is om met Prediker te spreken, een tijd voor alles. Een tijd voor werken, een tijd voor leren, een tijd voor uitrusten en een tijd om op adem te komen. Een tijd om energie te verbruiken en tijd om energie op te doen. ...

En dat geldt voor ieder van ons, kind of niet. We zijn allen kinderen van dezelfde God en voor ons allen geldt dat er een tijd is voor alles.

Maar wat steeds blijft is, iedere dag van ons leven, altijd en overal, dat wij ons gezonden mogen weten. Ook in onze tijd! Daarvoor sluit de deur nooit.

De kerk, die wij allen samen vormen, is tot in het diepst van haar wezen missionair: d.w.z. dat de boodschap van Jezus steeds opnieuw dient te worden verteld, anders raken wij deze gewoon kwijt, althans in onze streken – want dat Zijn Boodschap helemaal uit de wereld zou kunnen verdwijnen geloof ik niet, - op het woord van Jezus zelf. De zorg voor de verkondiging is daarom zeer belangrijk. Niet alleen voor de missielanden maar juist ook voor ons. Net als de missionarissen, zendelingen dit elders doen, moeten wij in onze samenleving en zeker in onze parochies plekken of momenten creëren waar het Evangelie kan en mag worden verkondigd.

Het wordt voor ons allemaal steeds duidelijker - denk ik - dat tegenwoordig met name in onze eigen omgeving de Boodschap van Jezus bij velen gebracht dient te worden, want zij kennen Jezus niet, of ze kennen Hem niet meer. Hoeveel mensen immers hebben het contact met Jezus en zijn Evangelie al niet verloren? Een behoorlijk aantal, zeker als je alle Christelijke kerken samen telt. En dit proces – wij noemen het secularisatie – gaat nog steeds door. Bij de volkstelling van ruim honderd jaar geleden (1889) was slechts anderhalf procent Nederlanders, die zich tot geen kerkgemeenschap rekende. Bij de volkstelling in 1930 vormden de niet-kerkelijken al bijna 15 procent. In onze tijd is dat al ruim 50 %. En de prognoses laten nog minder rooskleurige cijfers zien. Het gaat hard en snel. De kerk zeker, maar ook het Evangelie van Jezus slaat niet meer aan bij de mensen in onze tijd... ? Moet je het nog blijven verkondigen, kun je je afvragen. Ik denk van wel.

Voor de kerk mogen nooit de aantallen doorslaggevend zijn! God is immers niet alleen de Heer van de kerk maar van heel de wereld. Misschien moet het gaan volgens deze evangelische vergelijking; u herkent zeer zeker Jezus' woorden tot zijn leerlingen: 'Jullie zijn het licht van de wereld' en direct daarna vergeleek Hij zijn leerlingen met iets anders namelijk... 'jullie zijn het zout der aarde'. Een heel klein beetje zout geeft smaak aan de hele pan soep. Op deze wijze zouden Christenen belangrijk voor de wereld kunnen zijn. Daarom moet het Evangelie verkondigd worden!

Wij zouden ons nu de vraag kunnen stellen: Wie moet het doen?... Wie moeten de moed hebben om in onze tijd voor het geloof uit te komen? Wie moet bezorgd zijn om het geestelijke welzijn van anderen?

Wie moet onze familieleden en vrienden bevestigen in het geloof?

Het antwoord in de geest van het Evangelie is zeer eenvoudig. Wij samen en ieder van ons persoonlijk is daarvoor verantwoordelijk. U en ik, wij moeten er voor zorgen dat de Boodschap van Jezus niet in de doofpot wordt gestopt.

En als wij dat doen, zijn we dan niet lastig voor de medemens? Misschien wel, maar...

de uitspraken zoals: 'Ik laat iedereen met rust', of: 'van mij mag iedereen zijn eigen overtuiging hebben', of, 'iedereen moet het maar zelf weten en uitzoeken' - staan niet in het Evangelie.

Dat betekent ook niet dat wij het Evangelie moeten opdringen. Neen, zeker niet. Bij elke passende gelegenheid - ik benadrukt passende ... want als je het altijd en overal opdringerig doet is het niet meer zuiver evangelisch en zal het averechts werken-, moeten wij de Blijde Boodschap van Jezus proberen te verkondigen. Veel meer nog mogen we ervan getuigen en de ander vrijlaten. Zodat niemand kan zeggen: van Jezus heb ik eigenlijk nooit gehoord. Pas dan, wanneer wij ervoor gezorgd hebben dat men Hem en iets van zijn Boodschap heeft leren kennen, kunnen wij gerust zeggen: 'nu mag je het zelf weten, je moet zelf er voor kiezen ... of juist niet'. Anders geven wij het Evangelie geen kans. Het blijft onbekend en verborgen. En dan maakt onbekend, al gauw ook onbemind.

Het werkt eigenlijk net als met alle koopwaren. Daarmee zou je de verspreiding van het Evangelie kunnen vergelijken - maar de inhoud natuurlijk niet, deze mag nooit commercieel worden. Wanneer wij

niet meer spreken over Jezus, de Bijbelse verhalen niet meer lezen of erover vertellen, en wij van ons eigen geloof niet meer getuigen en delen in ons eigen geloofsleven, als je er geen 'reclame' meer voor maakt, wordt de Blijde Boodschap niet bekend en krijgen de mensen geen kans om ervan te leven of er iets voor te doen. Wij moeten elkaar in de verspreiding van het Evangelie daarom wel ondersteunen. Dit is geen individuele zaak of onderneming. Niet voor niets stuurde de Heer zijn leerlingen twee aan twee. Een mens alleen is kwetsbaar. Maar wanneer wij attent en aandachtig willen leven en wij elkaars getuigenis met woorden en vooral met liefdevolle daden ondersteunen, dan zal God in ons midden zijn. Dan kunnen wij op de steun van de ander rekenen en een andere keer kunnen wij een steentje bijdragen, aan het werk van de ander. De Heer zond hen niets voor niets: twee aan twee. Jezus' leerlingen moesten vrijmoedig en vol vertrouwen op weg gaan. Volstrekt ongebonden en van niemand afhankelijk, behalve van Degene die hen zendt. Op die manier raak je ook niet verstrikt in zorgen over geld, aanzien of bezit.

Onze hoop steunt vaak op een goed draaiende economie en angst slaat toe wanneer er een recessie of crisis komt. Vertrouwen is vaak verbonden aan bezit, een goede baan, opleiding, gezondheid en een verzekerde toekomst, ingedekt tegen onverwachte omstandigheden. Hoewel belangrijk, zijn deze dingen toch betrekkelijk. De leerlingen worden op pad gestuurd met als voornaamste bagage: het Evangelie van Jezus. Met hun woord en hun werk doen ze precies wat ze Jezus hebben zien doen, toen zij Hem vergezelden. In hun werk blijven zij met Hem verbonden. En de Heer blijft van zijn kant met hen verbonden. Geroepen worden is vertrouwen hebben en overgave vanuit een persoonlijke verbondenheid met de Heer: dat Hij je zal voorzien van alles wat je nodig hebt.

Al hebben we dat zelf misschien nog niet helemaal door, zo staan wij er ook voor. Elk mens heeft in zijn leven één of meerdere talenten meegekregen. Niemand staat met lege handen. De enige taak die we hebben is: die talenten gebruiken, ten nutte van God en de medemens. Dat wat je goed in de strijd kunt werpen is: mensen troosten en helpen door moeilijke tijden heen te komen. En het geloof doorgeven, niet opgedrongen, maar vooral de ware Liefde van Jezus te laten zien.

Mensen hebben elkaar nodig, de kerken hebben elkaar nodig, Christenen hebben elkaar nodig. En ook al klinkt dit voor sommigen mogelijk nieuw. U moet weten dat dit al eeuwenoud is en beproefd. Ik ben blij dat u middels deze weg ook kennis kunt maken met de kerk en met mij als één van die Christenen die graag van de Blijde Boodschap wil getuigen en weet dat we elkaar daarbij hard nodig hebben.

Zygfryd Nowara, priester H.H. Jacobus & Johannes Borne/Hertme

Informatie:

info@raadvankerkenborne.nl

www.raadvankerkenborne.nl